

C/2023/963

27.11.2023

Odvolaie podané 15. septembra 2023: Anna Nardi proti uzneseniu Všeobecného súdu (štvrtá komora) z 25. júla 2023 vo veci T-131/23, Anna Nardi/Európska centrálna banka (ECB)

(Vec C-574/23 P)

(C/2023/963)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Odvolaiteľka: Anna Nardi (v zastúpení: M. De Siena, advokát)

Ďalší účastník konania: Európska centrálna banka

Návrhy odvolateľky

Odvolaiteľka navrhuje, aby Súdny dvor zrušil zamietajúce uznesenie Všeobecného súdu z 25. júla 2023 vo veci T-131/23 týkajúcej sa žaloby, ktorú podala Anna Nardi proti Európskej centrálnej banke, a v dôsledku toho vyhovel návrhom predloženým v žalobe v prvostupňovom konaní, a preto navrhuje, aby Súdny dvor:

I. určil a vyhlásil mimozmluvnú zodpovednosť Európskej centrálnej banky, zastúpenej jej prezidentkou Christinou Lagarde, pretože:

I. a) spôsobila prepád hodnoty cenných papierov nazvaných SI FTSE.COPERP, ktoré vlastnila Anna Nardi, uvedených, opísaných a predložených v prílohe žaloby v prvom stupni, so stratou 626 134,89 eura, čo zodpovedá 81,54 % celkovej hodnoty investovaného kapitálu vo výške 767 856,16 eura, a to vzhľadom na to, že 12. marca 2020 Christine Lagarde ako prezidentka ECB vyslovením známej vety „Nie sme tu na to, aby sme znižovali rozpätia, nie je to úlohou ECB“, spôsobila významný pokles hodnoty cenných papierov na všetkých svetových burzách cenných papierov a na milánskej burze – vyčíslené v percentách – o 16,92 %, čo nikdy v histórii tejto inštitúcie nebolo zaznamenané, pričom uvedenou vetou, vyjadrenou na tlačovej konferencii, oznámila celému svetu, že ECB už nebude podporovať hodnotu cenných papierov emitovaných krajinami v ťažkostiach, a teda informovala o úplnej zmene orientácie menovej politiky prijatej ECB v čase, keď jej predsedal predchádzajúci prezident, ktorý ukončil svoj mandát v novembri 2019;

I. b) týmto konaním a v dôsledku vyššie uvedeného závratného poklesu indexu Milánskej burzy spôsobila zníženie hodnoty majetku odvolateľky;

I. c) spôsobila majetkovú ujmu v sume 906 223,85 eura spočívajúcu v ušlom zisku;

I. d) v dôsledku toho spôsobila majetkovú ujmu v celkovej sume 1 532 358,14 eura;

I. e) spôsobila nemajetkovú ujmu spočívajúcu v psychickom utrpení odvolateľky a jej rodiny, nemajetkovú ujmu na cti, povesti, osobnej a profesijnej identite vyčíslenú na 500 000,00 eur.

V dôsledku toho:

II. uložil Európskej centrálnej banke v zastúpení jej prezidenta *pro tempore* povinnosť nahradiť majetkovú ujmu pozostávajúcu zo vzniknutej škody a ušlého zisku, nemajetkovú ujmu a ujmu vyplývajúcu zo straty príležitosti v prospech odvolateľky Anny Nardi, vyčíslenú podľa kritérií uvedených v príslušných kapitolách a bodoch tohto odvolania, a to zaplatením týchto súm:

II.1. 1 532 358,14 eura ako majetkovej ujmy,

II.2. 500 000,00 eur ako nemajetkovej ujmy,

II.3. a teda zaplatením celkovej sumy 2 032 358,14 eura,

II.4. sumy, ktorú Súdny dvor na základe vlastného spravodlivého posúdenia určí ako náhradu ujmy v dôsledku straty príležitosti,

II.5. úrokov z omeškania počítaných od 12. marca 2020, teda odo dňa škodnej udalosti až do skutočnej náhrady škody,

- III. subsidiárne zaplatením iných súm, ktoré by boli určené v priebehu konania, v sume, ktorá bude považovaná za spravodlivú,
- IV. uložil ďalšiemu účastníkovi konania povinnosť nahradiť trovy konania.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojho odvolania odvolateľka v prvom rade a na úvod tvrdí, že Všeobecný súd sa nevyjadril k otázke, či predsedníctvo ECB vyhlásením z 12. marca 2020 porušilo právne normy uvedené v žalobe, keďže sa obmedzuje na tvrdenie, že účelom uvedených noriem nie je priznať práva jednotlivcom, a teda uviedol nedostatočné a neúplné odôvodnenie.

V druhom rade odvolateľka spochybňuje konštatovania Všeobecného súdu uvedené v bodoch 15 až 28 napadnutého uznesenia, podľa ktorých nemôže vzniknúť mimozmluvná zodpovednosť ECB, keďže v tejto veci ECB neporušila právnu normu, ktorej účelom by bolo priznať práva jednotlivcom. Odvolateľka tvrdí, že ustanovenia, na ktoré sa odvoláva, sú inštitucionálnymi pravidlami stanovujúcimi príslušnosť jednotlivých orgánov ECB tým, že im priznávajú osobitné právomoci. Tieto normy priznávajú jednotlivcom práva, osobitne právo jednotlivcov na to, aby jednotlivé orgány konali v súlade s inštitucionálnymi právomocami, ktoré im zveruje zákon, v súlade so zásadou legitímnej dôvery.

V treťom rade odvolateľka subsidiárne tvrdí, že za predpokladu, že cieľom právnych noriem, ktoré porušila prezidentka ECB, nie je priznať práva jednotlivcom, ako tvrdil Všeobecný súd, jeho odôvodnenie nemožno prijať, keďže vychádza z reštriktívneho výkladu článku 340 ZFEÚ. Toto ustanovenie, rovnako ako článok 2043 talianskeho občianskeho zákonníka, neobsahuje nijaké rozlíšenie, ktoré by uprednostňovalo normy určené na priznanie práv jednotlivcom pred inými normami tak, že by vznik práva poškodeného na náhradu škody zakladalo výlučne na porušení noriem patriacich do prvej kategórie. Okrem toho je odôvodnenie v rozpore so zásadami vyjadrenými v rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie vo veci T-868/16, v ktorom sa uvádza, že mimozmluvná zodpovednosť Únie môže vzniknúť v prípade akéhokoľvek protiprávneho konania vedúceho k vzniku škody, ktorá môže zakladať takúto zodpovednosť.

V štvrtom rade odvolateľka vyvracia tvrdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 32 uznesenia, podľa ktorého odvolateľka svoje tvrdenie, že prezidentka ECB sa dopustila zneužitia právomoci, vo svojej žalobe konkrétne nerozvinula a uviedla ho len ako dôsledok porušenia ustanovení uvedených v žalobe, ktorých účelom nie je priznanie práv jednotlivcom. Odvolateľka tvrdí, že zneužitie právomoci je „využívanie právomoci spôsobom, ktorý nie je v súlade s legislatívnym predpisom“, a dochádza k nemu, pokiaľ sa inštitúcia Únie odchyli od všeobecných zásad, akými sú lojalita, dobrá viera a náležitá starostlivosť; bolo nepochybné, že prezidentka ECB sporným vyhlásením porušila zásadu spravodlivosti a náležitej starostlivosti.

V piatom rade odvolateľka odmieta tvrdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého nebol predložený dôkaz o existencii príčinnej súvislosti medzi spornými vyhláseniami prezidentky ECB a poklesom burzového indexu, pričom tvrdí, že tento dôkaz vyplýva zo žaloby a jej príloh. Zdôrazňuje, že z tlačového prehľadu týkajúceho sa tlačovej konferencie prezidentky ECB z 12. marca 2020, z komentárov v talianskych a medzinárodných novinách, ako aj z vyhlásení prezidenta Talianskej republiky vyplýva, že vládlo všeobecné presvedčenie, že pád burzových cien bol vyvolaný výlučne sporným vyhlásením prezidentky ECB. Okrem toho iniciatíva prezidentky ECB spočívajúca v ospravedlnení a oprave vydaného vyhlásenia svedčí o jej vlastnom uznaní, že spôsobila mimoriadne škodlivé dôsledky na trhy. Tento dôkaz bol poskytnutý aj v obsahu, záveroch a prílohách prísažného znaleckého posudku vyhotoveného znalcom, ktorého určila žalobkyňa.

V šiestom rade odvolateľka odmieta tvrdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 33 napadnutého uznesenia, týkajúce sa veľmi obmedzenej dôkaznej hodnoty prísažného technického znaleckého posudku vzhľadom na to, že ho vyhotovil znalec určený žalobkyňou. Odvolateľka namieta, že Všeobecný súd nezohľadnil skutočnosť, že išlo o prísažného znalca pred príslušným súdnym orgánom, ktorý zaznamenal prísahu uvedeného znalca v tomto znení: „Prisahám, že som riadne a verne vykonal úkony, ktoré mi boli zverené, a to výlučne s cieľom oboznámiť súd s pravdou.“